

DŽONOTAN ODEL: AMERIČKI REVOLUCIONARNI RAT IZ PERSPEKTIVNE LOJALISTE

Violeta M. Janjatović, Državni univerzitet u Novom Pazaru, vvesic@np.ac.rs

Original scientific paper

DOI: 10.31902/fli.47.2024.5

UDC: 821.111(73).09Odel Dž.

Abstrakt: Kako je to istorija više puta dokazala, oni književnici koji su u ratu bivali na strani gubitnika retko kada su mogli da se nadaju mestu u zvaničnom književnom kanonu. To je potvrđeno i na primeru više autora koji su se u periodu Američkog revolucionarnog rata borili na strani lojalista i bili i ostali verni kraljevi podanici. Jedan od književnika koji se po završetku rata našao na marginama društva bio je Džonatan Odel. Prvi sekretar provincije Novi Brunsvik, sveštenik i borac za prava lojalista u Američkom revolucionarnom ratu, bio je čovek koji se svojim mislima i postupcima nikako nije mogao sagledati van vremena i mesta u kojem je živeo. Ovaj rad istražuje Odelov život i delo, kao i blisku saradnju sa predstavnicima lojalista u Filadelfiji i Njujorku kroz kulturno-istorijski kontekst koji i daje energiju njegovoj pisanoj reči. Neke od najznačajnijih satira koje su predmet istraživanja ovog rada otkrivaju Američki revolucionarni rat iz perspektive lojalista koji su se našli usred konflikta koji nikada nisu tražili. Ove satire su poslužile kao moćno oružje za napad na pobunjenike, ali i na Kontinentalni kongres, koji Odel smatra najodgovornijim za početak pobune. Odel u njima s jedne strane bez milosti ismeva neke od vođa i pisaca patriotskog pokreta, dok s druge ima puno poverenje u ishod rata i pobedu lojalista.

Ključne reči: Džonatan Odel, Američki revolucionarni rat, lojalisti, patriote, satira, perspektiva lojalista

Zaslugom novog istorizma i njegove pretpostavke o tekstu kao o kulturi, poslednjih nekoliko decenija kanon američke književnosti značajno se proširio i prihvatio pored do tada već poznatih dela američkih autora i neke druge manje poznate ili manje važne tekstove. To je dovelo do ponovnog buđenja interesovanja za brojna nepravedno zanemarena i zaboravljena dela. S obzirom na to da novi istorizam od svojih začetaka nije imao jasno osmišljenu teorijsku osnovu, on je često tražio oslonac u kritičkim paradigmatama nekih drugih pristupa. Značaj navedenog može se razumeti uvidom u ženske i feminističke pokrete, koji su, po navodima

Vladislave Felbabov u studiji „Novi istorizam”, u „praksu kritike kulture, kako pisane, tako i nepisane, uneli snažnu intelektualnu i društvenu energiju.” Pored polaznih ispitivanja kako se pol i seksualnost konstituišu u diskursu i odnosima u porodici i društvu, feministička analiza diskursa i hijerarhije pomerala se ka diskursima klase, etničke pripadnosti i političke opredeljenosti (12). Prihvatanje činjenice o različitoj političkoj opredeljenosti bilo je jedno od polazišta novoistoričara, pa tako Stiven Grinblat u svojoj studiji *Oblici moći i moć oblika u renesansi (The Forms of Power and the Power of Forms in the Renaissance)* (v. Greenblatt) navodi da novi istorizam, za razliku od starog, koji je tragao za jednim utvrđenim političkim stanovištem, tvrdi da postoje različiti centri političke moći, koji se međusobno nadmeću (Pehter 109). To je bio slučaj i sa američkim revolucionarnim periodom.

Zvanične istorije pisane u periodu rađanja nove republike veličale su patriote i pokret vigovaca, brojne književnike, pamfletiste, pesnike, pisce drama i satira, koji su svojim delima pomogli borbu za nezavisnost i bili aktivni učesnici na političkoj sceni. O drugoj strani, lojalistima, torijevcima, nije se mnogo pisalo, osim nekih činjenica koje se nisu mogle sakriti, poput onih da je pokret bio mnogobrojan i da su njegove pristalice bile bez sumnje iz redova hrabrih i inteligentnih ljudi. Završetkom rata činilo se da je pokret obrisan sa lica zemlje, a da su oni koji su mu se priklanjali potpuno prestali da budu tema razmatranja i proučavanja, što je bio slučaj i sa ciljem za koji su se borili. Ipak, podaci o njima postoje i moguće ih je pronaći, a njihovom podrobnijom analizom dobija se potpunija slika i mogućnost za rekonstrukciju istorijskih prilika.

Jedan od pesnika koji se u doba revolucionarnog rata mogao pohvaliti najvećom čitalačkom publikom, a ujedno i jedan od onih koga su nakon rata skoro potpuno zaboravili, bio je Džonatan Odel (Traister 472). Džonatan Odel je rođen 1737. godine u jednoj od porodica koje su osnovale koloniju Masačusets Bej. On je diplomirao na Prinstonu 1754. godine, neko kratko vreme je pokušavao da radi kao nastavnik, ali pošto nije pronašao sebe u tom pozivu, ponovo se vratio na Prinston, gde je završio medicinu 1757. godine (Edelberg 1983, 45). Ubrzo nakon toga, Odel je postao hirurg u vojsci Velike Britanije i otišao u Zapadnu Indiju. Činjenica da se medicina u tom periodu uglavnom zasnivala na skupljanju lekovitog bilja i pijavica uticala je na njega da se ovim poslom bavi samo nekoliko godina, nakon čega je odustao, jer je smatrao da mu to zanimanje nije dovoljno interesantno. Međutim, 1763. godine, njegov život kreće drugim putem i to upravo uz veliku pomoć Vilijama Frenklina, tadašnjeg kraljevskog guvernera Nju Džersija. Prepoznavši Odelove kvalitete, Vilijam ga je ohrabrio da počne da se školuje za anglikanskog

sveštenika i da postane prvi anglikanski biskup na američkom kontinentu (Rendall 193). Postavljanje prvog anglikanskog biskupa na prostorima kolonija je, činilo se, bilo samo pitanje trenutka, jer je anglikanska crkva bila veoma uticajna u kolonijama na jugu, a njen uticaj je rastao i na prostoru Severne Amerike. Po dolasku na ovu poziciju, Odel je započeo saradnju sa anglikanskim sveštenicima u Njujorku, Nju Džersiju i Pensilvaniji i uključio se u krug aktivnih i ambicioznih ljudi (Edelberg 1987, 3).

Kako su nemiri u vezi sa novom kolonijalnom politikom postajali sve veći, on je počeo da piše i objavljuje pesme u ime i odbranu anglikanske crkve. Njegovo ime je tako ubrzo počelo da se vezuje za ideologiju lojalista. Međutim, ne može se reći da se ta ideologija pojavila tek kada je on počeo da objavljuje svoje pesme 1774. godine. Lojalisti su bili prisutni i tokom sedamdesetih i od početka osamdesetih godina XVIII veka i sve vreme su upozoravali na moguću anarhiju, koja se sredinom osamdesetih zaista i dogodila. Odelove pesme iz ovog perioda samo podržavaju tu njihovu tezu (Potter 24).

U pesmi „Jedan Indijanac, u snu” (“A Certain Indian, in a Dream”), objavljenoj 1768. godine, Odel je po prvi put izrazio svoje stavove o dešavanjima u kolonijama i o kontroverzi oko Taunšendovih zakona (Edelberg 1987, 63). Govoreći o vigovcima, koji prave veliki problem i stvaraju napetu situaciju zbog sveštenih lica i biskupa, Odel je primarno hteo da odbrani stranu i stavove anglikanske crkve, jer su već donošenjem Zakona o pečatima rasli strahovi kongregacionalista zbog dovođenja biskupa u kolonije. Pripadnici ove neanglikanske verske zajednice su i izbegli na američki kontinent bežeći od nadbiskupa Lauda (Laud), pa su tako bili uvereni da će uvođenje biskupa u kolonije samo dovesti do uništavanja njihove verske zajednice. Njih je dodatno brinulo i to što su počeli da naseljavaju oblasti u kojima su do tada živeli samo pripadnici kongregacionalista. Smatrali su da njihov pravi i iskreni cilj nije, kako su govorili, da preobrate pagane, Indijance, već da su planirali da prvo ugnjetavaju sve one koji ne pripadaju anglikanskoj crkvi, a zatim i da polako oduzmu sva njihova prava. Veovali su da parlament Velike Britanije i crkva Engleske rade zajedno na porobljavanju kolonista (Bailyn 57). Tako su sveštenici anglikanske crkve, za koje se znalo da održavaju bliske veze sa parlamentom i kraljem, bili takođe izloženi napadima uvođenjem novih parlamentarnih zakona. Njihovo prisustvo u kolonijama više nije bilo bezazleno. Oni su značili opasnost po verska i društvena prava kolonista (Gerlach 162). U takvoj situaciji je u to vreme bio i Odel. Jedna od prvih Odelovih ljutitih pesama, kojima upozorava na vid ponašanja koji vodi ka anarhiji, a koji je sve češće bio zastupljen u kolonijama, bila je „O čemu se pobogu radi?” (“What the Deuce is the

Matter?") (Edelberg 1983, 64-65). Ona je objavljena 4. aprila 1774. godine u časopisu Pensilvanijska hronika i govori o britanskom konzervatizmu XVIII veka i o prilično fiksiranoj društvenoj hijerarhiji, a uloga pesnika je da osudi one koji zbog pohlepe nisu uspeli da prihvate svoje mesto u njoj. Veridikus, glavni junak ove pesme, obraća se vigovcima i pita ih zašto tako ostrašćeno govore o sveštenim licima i biskupima. On kaže da ne misli na sve, već samo na pojedince, koje naziva štetočinama, koji uništavaju miran život u kolonijama. Veridikus postavlja pitanje da li je dovoljno dobro odgovoriti im istom merom. Ova pesma se završava njegovim stavovima o predlogu za savez vigo vaca, Francuza i Španaca protiv Velike Britanije i njene crkve, kao i njegovom osudom ove alijanse (Ibid., 53-54).

U narednoj pesmi „Kada čovek istinskog duha u govoru ili pisanju” (“When a Man of True Spirit, in Speaking or Writing”) (Ibid., 66-67), koja je ubrzo zatim objavljena, Odel se navodno izvinjava zbog reči svoje prethodne pesme i kaže:

Moji prijatelji su mi rekli, a bojim se da je istina,
da su moji stihovi previše grubi za ova osetljiva vremena.

...

I zato priznajem da sam veoma kriv;
i nadam se da ću uskoro čuti da ste i vi uradili isto.

Njegov junak Veridikus pokazuje sada veliko strpljenje, i pošto se izvinjava zbog svega rečenog, insistira na tome da se i vigo vci takođe izvine. Nakon toga izjavljuje da oni posle njegove službe moraju otići svesni činjenice da su se povukli s pogrešnog puta kojim su išli. Govoreći o tadašnjoj situaciji u kolonijama, Veridikus kaže da je tačno da kolonisti imaju pravo na ljudsku slobodu koja je sveta, ali da greše u tome što misle da im je sloboda ugrožena i što se pripremaju za oružani sukob da bi je odbranili. Pokušavajući da ih ubedi u to da nema potrebe za brigom, on govori o tome da uvođenje biskupa neće značiti njihovo mešanje u kolonijalne poslove. Skrećući na trenutak pažnju sa te teme, Veridikus ističe da u vigo vskim stavovima postoji mnogo kontradiktornosti. One se ogledaju u tome što oni u isto vreme kada se žale na opresiju Velike Britanije, pokušavaju da poreknu njegova verska prava i slobode. Veridikus im zato poručuje:

Ukoliko s prezirom gledate na povlačenje s puta kojim sada idete,
i zbog toga što ste tako počeli, nastavićete da činite greh protiv
jednakosti, istine i vere koju ispovedate.

Na kraju Veridikus završava pesmu tako što upozorava vigovce i traži da se pokaju. I pored velikog uspeha ove dve pesme, Odel je odlučio da neko vreme ne objavljuje dela inspirisana politikom. Glavni razlog za to je bila činjenica da je njegov prijatelj Vilijam Frenklin bio tada u nevolji i da nije bilo poželjno pisati poeziju, koja bi još više pojačavala tenziju. To se odrazilo i na njegova primanja, sa kojima je i do tada već imao problema (Edelberg 1987, 15).

Sazivanjem Prvog kontinentalnog kongresa život u kolonijama se značajno promenio. Kolonisti su morali da se opredele za strane u sukobu, koji je bio sve izvesniji. Oni su mogli da se priklone kralju ili da podrže pobunjenike. Za anglikanskog sveštenika to nije trebalo da bude teška odluka, jer se smatralo da je lojalista po opredeljenju, ukoliko se nije izjasnio drugačije (Calhoon 5). Bilo kako bilo, njemu nije predstojala laka i izvesna budućnost. Neki od sveštenika, do tada bliskih Vašingtonovih ili uošte vigovskih prijatelja, počeli su da trpe neprijatnosti u krugovima svojih crkvi, pa su se mnogi odmah po izbijanju nemira vratili u Englesku. Oni koji su ostali, bili su svesni toga da će u ratu koji ih očekuje biti u potpunosti zavisni od pomoći Velike Britanije i od zaštite njene vojske. Međutim, ta zaštita je, kako saznajemo iz pesama Džonatana Odela, izostala (Gould 7).

Početak 1774. godine, građanski rat između lojalista i patriota bio je na pomolu. Lojalisti su sve više trpeli nepravdu kolonijalnih zakonodavnih tela, razjarene mase ljudi ili pojedinaca. Odel je gajio veliku nadu da će dolaskom Vilijama Houva na mesto glavnog komandanta vojske Velike Britanije, britanske vojne snage odneti pobjedu. Kasnije je sa žaljenjem morao da prihvati da je on propustio mnogo šansi da uspešno završi rat i da će toliko željena pobjeda izostati. Odel je čak smatrao da Houv to namerno nije uradio, pošto su pobunjenici pretili da će u potpunosti prekinuti trgovinske odnose sa Velikom Britanijom. Njegova pretpostavka da je moguće postići dogovor sa patriotama koštala je lojaliste njihovog daljeg života i ostanka na američkom kontinentu (Edelberg 1987, 37).

Dve godine od početka nemira, lojalisti u Burlingtonu, uključujući i Odela, bili su s razlogom zabrinuti, što zbog sukoba u građanskom ratu, to i zbog sukoba između kolonija i Velike Britanije. Odel je znao da mora na neki način da ohrabri svoje istomišljenike i u isto vreme skrene pažnju Britanaca na njih, podsećajući ih tako da ne zaborave verne britanske podanike na američkom kontinentu. Primivši vest o velikom uspehu guvernera Gaja Karletona, koji je isterao pobunjenike iz Kvebeka, Odel je, inspirisan ovom vojnom operacijom, napisao pesmu „Lov na torijevce” (“The Tory Hunt”) (Cafferty 100-101). To je ujedno bila i njegova prva politička pesma nakon pauze od 1768. godine. Odel nam u

pesmi saopštava dve važne stvari: prva je da lojalisti znaju da u potpunosti zavise od zaštite britanske vojske, a druga da se nada da je komandant Karleton jedini čovek koji može pomoći i njima, ali i celoj britanskoj naciji. Tema ove pesme je bitka koja je i označila početak građanskog rata između lojalista i patriota tzv. „Ekspedicija Paun” (“Peacock Expedition”). Naime, dok je general Hov zadržan u Bostonu tokom 1775. godine, kongres je iskoristio priliku i poveo vojnu kampanju protiv lojalista, naredivši generalu Filipu Šajleru (Philip Schuyler) da povede više od 4 000 policajaca u Njujork i napadne lojaliste. Po završetku ove bitke koju su lojalisti, s obzirom na to da nisu imali vojnu zaštitu, izgubili, Šajler je ispričao priču u tri pisma koja su objavljena u februaru. On je u pismima naveo da je primarni cilj ekspedicije bio taj da obeshrabri torijevce u drugim kolonijama i da dâ podstrek vigovcima. Odel je iskoristio tu situaciju da u svojoj pesmi ismeje ovu misiju i generala Šajlera. Ipak, čini se da je Odelova namera bila dvojaka: da napadne generala, ali istovremeno i da prizna da su njegovi ljudi dobro obučeni i kvalifikovani za borbu. Potpisavši ovu pesmu pseudonimom „Jorik” (“Yoric”), imenom paroha u romanu *Tristam Šendi* Sterna Lorensa, Odel je pokazao svoju nameru da ovako ozbiljnu situaciju posmatra kroz lagane teme, da se nasmeje glupostima, da žali zbog grešaka i da prezre nepravdu. Zbog svega toga, čini se vrlo verovatnim da se Odel potajno nadao da je moguće postići dogovor sa konzervativnim i umerenim vigovcima. On je smatrao da su pojedinci krivi za građanski rat i da su ga izazvali da bi sledili sopstvene interese. Zbog njih taj isti dogovor nije bilo lako postići (Calhoon 55).

U narednoj pesmi „Pesma za pecarošku zabavu blizu Burlingтона na reci Delaveir 1776. godine” (“Song for a Fishing Party Near Burlingon on the Delaware in 1776”), Odel upravo upozorava na opasnost postojanja i ohrabrivanja takvih pojedinaca, koji zarad sopstvenih ambicija vode hiljade nedužnih ljudi u propast (Anderson 22). Obraćajući im se on kaže:

Dok je na hiljade ljudi oko nas posrnulo zbog nekolicine,
fantoma ponosa i sledbenika ambicije,
sa žaljenjem plaćamo njihovu kobnu obmanu;
i želimo celom svetu da bude srećan kao što smo i mi bili.

U međuvremenu, kontinentalni kongres postajao je sve jači u sprovođenju zakona, a lojalisti sve slabiji u otporu prema njima. Međutim, to nije bio slučaj sa Odelom. Pošto se bližio kraljev rođendan, on je odlučio da ga obeleži pesmom „Rođendanska oda” (“Birth-day Ode”), (Ibid., 23-25), koja je objavljena u junu 1776. godine. Ova pesma govori o ratu sa Francuzima i Indijancima, u kojem su se Britanci borili

na strani Amerikanaca. Opisujući situaciju u kojoj su se kolonisti tada našli, Odel kaže:

Kada su vas strani neprijatelji uplašili,
vi ste, nezahvalni sinovi, zvali u pomoć,
onda smo se srećno borili i krvarili za vas
i povelili vas do trijumfa nad vašim neprijateljima (Ibid., 24).

Odel je sličnom pesmom „proslavio” rođendan kralja Džordža III i naredne 1777. godine objavljivanjem pesme „Rođendanska pesma” (“A Birthday Song”) (Ibid., 33-34). On je u ovoj pesmi, u isto vreme dok je kritikovao lidere pobunjenika i odbacivao razloge revolucionarnog rata, slavio lojaliste i predviđao njihovu konačnu pobjedu. Odel je ovom pesmom, takođe, hteo da uveri kralja u povoljan završetak rata poručivši tako njemu, ali i celoj britanskoj strani:

Iako će pogrešna frakcija možda neko vreme imati prednost,
a lojalnost patiti, zarobljena u zatvoru,
Britanija je ustala, pobuna gubi: nek Bog poživi kralja!
Zarobljenik će uskoro biti pušten iz njegovih lanaca,
i osvajanjem će nas ponovo vratiti Britaniji,
ponovo ćemo se spojiti veselo pevajući:
nek slava i radost krase kralja (Ibid., 34).

U međuvremenu je guverner Vilijam Frenklin uhapšen zbog toga što je tražio da Nju Džersi odstupi od dalje saradnje sa drugim kolonijama i da samostalno uspostavi mir sa Velikom Britanijom. Kongres je zato budnih očiju pratio svaki pokret lojalista, kao i njihovo kretanje unutar kolonija. Pošto je kongres Nju Džersija posmatrao i Odela kao jednog od njih, ubrzo je i njegovo pravo kretanja bilo ograničeno. Bio je pod prismotrom lokalnog Veća za javnu bezbednost (Wells 69). On je tako morao da obeća da će ostati na istočnoj strani reke Delaveir i da neće napuštati oblast u prečniku od osam milja od zgrade suda u Burlingtonu. Obzirom na njegove sveštenečke dužnosti, Odel je tražio od kongresa da mu ipak dopusti da putuje, jer je imao problema sa obilaskom ljudi u svojoj parohiji. Kada mu je kongres odbio molbu, Odel je krajem oktobra 1776. godine napisao pesmu „Ovo je zaista mnogo – Ovo je čudovišno mnogo, povika on” (“Tis Large Indeed – Tis Monstrous Large He Cried”) (Anderson 25-28). U ovoj pesmi govorio je o svom problemu kroz lik sveštenika Jorika. Jorik se u pesmi žali na svoju situaciju Piteru Pafu, zbunjenom kolonisti koji shvata problem tek kada mu Jorik strpljivo objasni pravo Velike Britanije da sprovodi zakone, kao i obaveze kolonista da se njima povinuju. On navodi nekoliko činjenica na osnovu kojih kongres posmatra lojalnost kralju kao kriminalno delo.

Prvo što navodi jeste to da mu je kongres provincije u Nju Džersiju onemogućio da obavlja posao i obaveze sveštenika. Neke crkve u kojima je obavljao službu sada su zatvorene, jer su svi oni sveštenici koji nisu želeli da se odreknu zakletve date kralju, morali da se odreknu svog poziva (Ibid., 27). Drugo, kako navodi Jorik, provincijski kongres mu je onemogućio da se slobodno kreće, a treće, u međuvremenu je postalo nemoguće razgovarati sa pobunjenicima, nekadašnjim prijateljima, rodbinom i komšijama. U ovoj pesmi Piter Paf razgovara sa jednim komšijom i objašnjava mu šta se dogodilo sa Jorikom, njihovim nekada zajedničkim prijateljem. On mu priča da je Joriku zabranjeno da krsti, venčava i sahranjuje i pokušava da ga ubedi u besmislenost ove odluke, ali ne nailazi na razumevanje (Ibid., 26). Ipak, Paf ne odustaje i na kraju uspeva da natera komšiju da shvati ozbiljnost problema kroz koji sada Jorik prolazi. Odel je u ovoj pesmi hteo još da progovori o razlikama u porodicama u njegovoj parohiji, o razlikama među ljudima, kao i o tome da će lojalisti izgubiti ovu bitku i pre nego što je započnu, ukoliko ne budu organizovani i ukoliko im Britanci uskrate pomoć.

Za to vreme, Britanci su dobili neke neke odlučujuće bitke, pa su tako šanse za opstanak kontinentalne vojske bile sve manje. Mnogi Amerikanci, pa čak i neki od potpisnika Deklaracije o nezavisnosti, pristali su da se zakunu na lojalnost kralju Velike Britanije. Život u Burlingtonu je takođe postao veoma napet i komplikovan, jer se on teritorijalno nalazio između već okupiranih Delaveira i Filadelfije i bio na raskrsnici obe vojske. Tokom decembra 1776. godine, svuda po kolonijama se govorilo o planu britanske vojske da uništi Filadelfiju. Kontinentalni kongres je izbegao u Baltimor, a pripadnici lojalista iz Filadelfije i Burlingtona nisu imali drugo rešenje, s obzirom na to da su Britanci ipak odlučili da ne pređu reku Delaveir, već da i sami pobegnu na neko sigurno mesto (Pickering 2018). Tokom februara 1777. godine, Vašington je uputio ultimatum svim stanovnicima Nju Džersija, u kojem je tražio od onih koji su bili pod britanskom vojnom zaštitom da dođu i polože zakletvu na lojalnost i vernost SAD-u ili da se povuku na linije britanske vojske. Odel se tada, kao i mnogi drugi lojalisti, našao između dve nepomirljive strane i bez mogućnosti da donese laku odluku. Ipak, shvatio je da život za njega u Burlingtonu nema više smisla, pa je odlučio da potraži utočište u Njujorku, i dalje velikom uporištu lojalista.

Narednih sedam godina Odel je proveo u Njujorku, gde je pomagao ratne napore pišući poeziju, ode, balade i satire u čast britanskog generala i njegove vojske i objavljujući ih u jednom od malobrojnih časopisa koji su podržavali lojalističku ideologiju, Rivingtonovoj Njujorkškoj gazeti (*New-York Gazette*) (Traister 472). Jedna od prvih pesama bila je jednostavnog naslova „Pesma” (“*Song*”)

(Cafferty 111) i objavljena je 23. aprila 1777. godine u čast Dana Svetog Džordža, zaštitnika britanske nacije. U prve dve strofe Odel prilično mirnim tonom govori o veličini i moći britanske vojske, kao da želi da nam kaže da je ta moć već svima dobro poznata i da je nema potrebe ponovo dokazivati, da bismo u poslednjem delu pesme videli veliki kontrast kroz njegov ljutiti poziv tim istim vojnim snagama da se konačno osvete:

Neka osveta naoruža vaše ruke!
... naoružajte se, naoružajte se i krenite,
ugušite tu razjarenu bandu!

Kada je u međuvremenu Houvov plan o okupaciji Filadelfije konačno počeo da se realizuje, lojalisti u Njujorku su ponovo mogli da se nadaju srećnom ishodu. Odel se tada pridružio britanskim vojnim snagama i zajedno sa njima krenuo brodom ka Filadelfiji (Middlecauf 368).

Ono čemu se lojalisti sigurno nisu nadali jeste to da će general Houv izgubiti i narednu šansu da okonča rat. On se, naime, sukobio sa Vašingtonom kod Brendivajna i imao je mogućnost da ga potpuno porazi, jer je Vašington počeo da se povlači, ali je tu priliku propustio i odlučio da još jednom ponudi pomirenje. Nakon Paoli masakra, koji se dogodio 26. septembra, Houv je okupirao Filadelfiju. Pošto su britanske vojne snage bile u Filadelfiji, a britanski brodovi se slobodno kretali rekom Delaveir, lojalisti su ponovo odisali optimizmom. Odel je u tom periodu imao još više razloga za optimizam, jer je postao vojni sveštenik prvog bataljona pensilvanijskih lojalista, a uz to zaduženje dobio je još jedno, koje mu je bilo čak i značajnije. Postao je urednik svih periodičnih izdanja Njujorka (Voren 456-457). Sigurno je da Odel nije tada bio zadovoljan politikom generala Houva, ali ono što je privatno mislio o Houvu, nije smeo javno da pokaže, jer bi u tom slučaju izgubio prihode, ali i mogućnost da iskaže svoje stavove kroz dela koja objavljuje. Zato je odlučio da iskoristi svoj glas i trenutnu situaciju na najbolji mogući način i da objavi pet političkih eseja pod nazivom „Odgovor na Deklaraciju generalnog kongresa” (“An Answer to the Declaration of the General Congress” 17-27 February 1778, Pennsylvania Evening Post) (Edelberg 1987, 73). Dva od pet navedenih eseja Odel je potpisao pseudonimom „Britanikus” (“Britannicus”), koji je stvorio zajedno sa Semjuelom Sibarijem (Samuel Seabury). U ovim esejima Odel tj. „Britanikus” razmatrao je motive sukoba, razloge kolonijalnog nezadovoljstva i, takođe, nudio rešenja. U maju 1778. godine, general Klinton je zamenio generala Houva. Vojska je bila prepovoljena, jer se jedan njen deo pripremao za okršaj sa Francuzima,

pa je Klinton bio prinuđen da se povuče u Njujork. Odel je odlučio da krene sa njim, smatrajući da će jedino tako zadržati svoj posao pisca, ali i primanja koja su mu bila neophodna. U tome mu je umnogome pomoglo to što ga je prethodni general Vilijam Houv upoznao sa Klintonom, ali i njegovo poznavanje i prijateljstvo sa Vilijamom Frenklinom.

Povlačenjem Klintona u Njujork, Filadelfija je ponovo bila pod vlašću pobunjenika, a ohrabren kongres je 1778. godine odlučio da donese odluku o veleizdaji za neke od bivših stanovnika Burlingtona. Jedan od njih je bio i Odel, međutim, pošto se on ni tada a ni kasnije nije pojavio na sudu, slučaj je obustavljen 1787. godine.

Ne zna se mnogo o Odelu između juna 1778, kada su Britanci otišli iz Filadelfije, i 3. januara, kada je održao prvu službu u crkvi Sv. Pavla u Njujorku. Ono što je ipak poznato jeste to da je uz Klintonovu dozvolu, zajedno sa Sibarijem, objavljivao eseje za Rivingtonov časopis Kraljevska gazeta (Royal Gazette) tokom cele 1779. godine.

Nakon serije uspešnih eseja, Odel je ponovo počeo da objavljuje političke pesme. Pesma „Reč kongresa” (“The Word of Congress”) (Anderson 35-45) objavljena je u časopisu Kraljevska gazeta 18. septembra 1779. godine. U to vreme sreća nije bila na strani kontinentalne vojske i savez sa Francuzima se nije najbolje pokazao. To je bio dobar period za Odelu, vreme da se i sam konačno malo opusti i nasmeje. Smatrao je da britanska vojska može završiti rat i da je pitanje trenutka kada će im stići takav nalog iz Londona (Traister 476). Ova satira predstavlja lojalistički odgovor na Deklaraciju o nezavisnosti, ali i brojne druge direktive Drugog kontinentalnog kongresa, kao što su bile one u vezi sa formiranjem nove vlade i članova konfederacije iz 1778. godine. Nalik svojim kolegama književnicima iz redova patriota, Odel kao glavnu metu ima odnos između centra moći i štampane reči. Ipak, on ne odgovara u obliku parodije, već pre u avgustinskom stilu Aleksandra Poupaa (Wells 68). Odel kritikuje kontinentalni kongres i njegove vođe i kaže da je većinu, koju čine naivni, prevarila manjina ambicioznih ljudi, koji nisu marili za interese te većine. Ta manjina, taj skup pobunjenika, izdejstvovao je seriju važnih dokumenata, koji umesto da budu odmah odbačeni, nekako su postigli svoj cilj i formu u većima, specijalnim sudovima, policiji i drugim institucijama (Ibid., 69). Govoreći dalje o kongresu, Odel kaže da njega čini grupa ljudi koje bi Satana odmah prepoznao kao svoje (Anderson 38). Veliki deo pesme je posvećen i propagandnim piscima iz redova pobunjenika, koji svojim lažima pomažu rad kontinentalnog kongresa, a prvi među njima je, po njegovim rečima, Tomas Pejn:

...rojevi prevaranata, kvalifikovanih u tom poslu,

poslati su u inostranstvo da podvaljuju, laskaju i ubeđuju (Ibid., 43).
 Prema njegovom mišljenju, Pejn i slični njemu:
 smišljene laži oblače u publikacije
 pripremaju lažne izveštaje i lažne priče
 ...
 a glavni među njima je zlikovac Pejn (Ibid.).

U poslednjoj strofi on poziva neprijatelja da ustane i da se suoči sa poslednjim, kako kaže, fatalnim udarcem. Iako ističe da je primarni cilj ove pesme bio da zabavi neprijatelja, on se u pesmi obraća boginji poezije i moli je da mu dodeli pesničko nadahnuće i snagu da pripremi naredni udarac (Ibid., 45).

Sve je govorilo da će se Odelove želje ispuniti. Pjesma „Počasna paljba” (“The Feu de Joie”) objavljena je 24. novembra i slavila je poraz Amerikanaca i Francuza u Savani, Džordžiji (Ibid., 51-56). Naslov pesme ukazuje na naviku pobunjenika da počasnom paljbom proslavljaju pobedu u sukobu (Ward 2:690). Odel govori o nesposobnosti kolonista da plaćaju francuskim saveznicima za učešće u ratu, kao i o tome da ne postoji dobra komunikacija među njima, pa je tako zbog pogrešne komunikacije često dolazilo do slučajne paljbe između njih. U jednoj takvoj situaciji ranjen je francuski general, nakon čega je odlučio da se povuče iz rata. Kao posledica tog nemilog događaja, došlo je do povlačenja Linkolnovih ljudi. Odel u ovoj pesmi ponovo koristi priliku da se obrati nedužnim građanima pogođenim ratom i da ih pita da priznaju kako ih njihove ambiciozne vođe samo iskorišćavaju. On im poručuje da još uvek imaju mogućnost da to isprave, tako što će se pomiriti sa Velikom Britanijom i okončati sukob:

Vi jadni, prevareni vlasnici ove zemlje,
 što se trudite i radite za dobro drugih,
 vi nesrećnici osuđeni na žalosne greške
 što ste gladni i žedni za dobrobit kongresa,
 probudite se iz te sramote – povratite vaša prava kao ljudi,
 i pošaljite svoje tiranine u sumorne krajeve.

.....

O, spasite se pre no što bude prekasno!
 O, spasite vašu zemlju od sudbine koja nad njom lebdi!
 ...pokajte se, dođite i pridružite nam se u našoj radosti (Anderson 56).

Odelova naredna satira, koja nesumnjivo spada u red njegovih najboljih, jeste „Američka vremena” (“American times”). Objavljena 21. jula 1780. godine (Ibid.,139-160), ova satira je sigurno i najbolji izraz

lojalističke ideologije, kao i dobar primer lojalističke satire u punom sjaju, dovitljive i pune aluzija, kao na primer u onim stihovima kada priziva demone i đavole iz pakla, za koje se ispostavlja da su niko drugi do patriotski lideri Američkog revolucionarnog rata (Blakemore xv). Odel je, naime, verovao da čovek i društvo najbolje funkcionišu onda kada postoji poštovanje ustanovljenih institucija. Ipak, pošto je kritika tih institucija bila dozvoljena, on koristi priliku da kritikuje parlament Velike Britanije. On tako daje pregled svih loših strana i grešaka na britanskoj strani, ali još jednom ukazuje i na greške pobunjenika. Za razliku od Odelovih pesama iz ranijeg perioda, gde je njegov glavni junak Jorik pošten i običan čovek koji ne želi nikome zlo, u ovoj pesmi on je prilično besan, ali i uveren da će se rat uskoro završiti padom Vest Pointa (Gould 17). Jorik počinje pesmu opisom revolucionarne Amerike koristeći pri tom metafore za bolesti i kaže:

Loša su vremena, skoro previše loša da se opišu;
cela glava boli, celo srce je slabo;
zemlja je trula, trula do središta
sve je ovo jedna modrica, jedan bol koji truli (Anderson 140).

Odel kaže da je anarhija prevarila ljude, a da ih je kongres svojim papirnim novcem doveo do ivice gladi. Razlog više za ljutnju jeste činjenica da su kolonisti nekada bili veoma blizu prosperiteta, sve dok kongres nije sve pokvario i zaveo tiraniju. On poredi lidere kongresa i pobunjenika sa Miltonovim palim anđelima, koji sada naseljavaju Pandemonium, ali kaže da svi oni koji odatle mogu da izađu poprimaju ljudski oblik i izazivaju haos na zemlji (Willard 237). Ovakvi ljudi su uspeli da zaraze ostale, jer dobro vladaju magijom. Oni pripremaju magični napitak koji ima moć da oduzima ljudima čast i vrline, a u kojem se između ostalog nalaze i:

Licemerje u semenu, a pravara u korenju,
snopovi laži sveže ubrani, u punoj snazi,
i stabljike od klevete koje su se tokom vremena ustajale (Anderson 143).

U nastavku pesme govori se o osobama iz Pandemoniuma, koje lebde nad njim, i odbacuje svakog od njih pojedinačno: Livingstona, Džona Džeja, Bob Morisa i guvernera Morisa, braću Adams, pa čak i Vašingtona, koji se pojavljuje uz zvuke muzike pakla. On je, po njegovom mišljenju, gori od svih ostalih članova kongresa, jer je svesno poveo narod u rat. Svi ostali koji su ga pratili vredni su žaljenja. Vašington mora preuzeti odgovornost za sve ono što su njegovi ljudi uradili. Odel pokušava da shvati njegove lične motive i pita se da li su to možda

ambicija, taština ili prkos. Prisećajući se svih njegovih nedela, besno mu poručuje:

Odlazi bedni tvorcu tuge svoje zemlje,
zaštitniku zlikovaca i njihov vođo;
Potraži sa svojom prokletom četom tamu u centru,
pre nego što istina svojim mačem osvete ne reši tvoju sudbinu
(Ibid., 146).

Prvi deo Odel završava izvinjenjem Miltonu, jer prisvaja reči njegovog dela kao svoje, pošto smatra da je on u svom delu predvideo ono što se upravo dešava u Americi.

Drugi deo pesme Odel posvećuje čudovištima današnjice. Među brojnim portretima smenjuju se Pulaski (Pulaski), koji je pobeo iz Poljske pošto nije uspeo da ubije kralja, Džon Vitterspun (John Witherspoon), predsednik Prinstona, za koga kaže da je kletva prave religije, pa Henri Lorens (Henry Laurens), koji je bio predsednik kongresa i za kojeg Odel kaže da ne razume njegove motive za pobunu. On nije bio finansijski ugrožen, nije takođe bio neko ko bi lako prodao svoju čast i nije smatrao da je vladavina kralja tiranija. Međutim, kako kaže Odel, njega je „začarala” demokratija (Ibid., 146-147). Sledi opis lika demokratije, veštice koja nosi vatreni mač i koja magičnim štapićem upravlja masom. Njena prava priroda je nasilna, lažna i prevrtljiva, iako se često oblači u odeću političara ili sveštenika. Ljudi se zaraze demokratijom tako što piju iz njene čaše, ali ipak postoje, po Odelovim rečima, i oni koji joj odolevaju, a to su lojalisti:

Sinovi istine, ostaju neprikosnoveni.
Neranjivi šampioni, svete grupe,
Iza štita lojalnosti stoje (Ibid., 152).

Treći deo pesme počinje Odelovom odlukom da vrati ovu grupu zaraženih kongresmena i pobunjenika tamo odakle su i došli (Ibid., 153). On poziva razum, ali kako kaže, razum nema moći u ovom svetu mržnje, gde je moguće kupiti i prodati glasove i mišljenja. Odel zatim kritikuje parlament i navodi da je on najviše kriv za nemire. Smatra da je protivljenje volji kolonista bilo zapravo gore od samih zakona. On tako odbacuje zakone, ali i koloniste koji su krenuli u napad umesto da im se odupru mirnim putem. Odel smatra da nije bilo potrebe za nemirima, jer promene u britanskoj kontinentalnoj politici svakako ne bi imale uspeha. S druge strane, reakcija kolonista bila je potpuno neodgovorna i proistekla je ne iz razuma, već iz besa. Odel se izvinjava zbog ove ljutite pesme i pokušava da objasni svoje motive za nju. On kaže da je napisavši ovu pesmu, i sam podlegao emocijama vremena u kojem živi:

Priželjkivao sam razum u njegovom najmirnijem obliku,
uzalud – okrutna dešavanja raspaljuju moju krv (Ibid., 158).

Odel u nastavku govori o ograničenjima svog dela i ističe da ono, nažalost, ne može da kazni krivce, pa ga zato naziva beskorisnim. On završava pesmu obraćajući se Britaniji i njenoj milostivoj strategiji. U tom trenutku, na samom kraju, pojavljuje se anđeo čuvar Velike Britanije koji kritikuje pobunjenike, ali na kraju izjavljuje da ipak želi da im oprostí njihove grehe (Ibid., 159-160). Kao ni u njegovim prethodnim pesmama, primarni cilj ove nije bio da kritikuje vreme u kojem je živeo, već da locira sadašnji trenutak u okviru određenog književno-istorijskog teksta (Wells 105-106). On je bio svestan činjenice da je poezija bila drugačija od ostalih oblika političke retorike, jer je imala moć da upravlja emocijama kolonizatora. Pesme su često nastajale kao odgovor na neka dešavanja, a pesnici su koristili različite forme kako bi postigli svoje ideološke ciljeve. U tome su često pribegavali satiri kako bi potkopali uticaje protivnika ili parodiji kada su želeli da preuveličaju ili samo da oponašaju ono što su oni radili (Janjatović 55).

U ovoj poslednjoj velikoj Odelovoj pesmi svakako je vidljivo njegovo avgustinsko viđenje sveta, koje se ogleda u posebnim temama, retoričkim sredstvima i raznim drugim slikama i pojmovima koje su ga povezivale sa vodećim konzervativnim autorima XVIII veka. Ne samo ovo njegovo delo, već i ostala, potvrđuju da je bio jedan od njih, ukoliko ne po umu, onda sigurno po duhu. On je tako verovao da moralan čovek, koji je društveno angažovan, vrednuje red i vrednosti, a prezire haos i laž. Vrednost ove pesme nije samo u isticanju ideologije lojalista, već i u tome što je pokazala da su kolonisti mogli drugačije da reaguju i da su ih njihove vođe neodgovorno povele u rat protiv najmoćnije vojne sile na svetu. Međutim, činjenica da je u pesmi potpuno odbacio kontinentalni kongres i Vašingtona, stavlja ovu pesmu u zaborav, bar u narednom periodu kada se revolucionarni rat završava (Emerson 65). Osuda Vašingtona bila je ujedno i njegova završna reč u književnoj debati o tome koja je strana objavljivala izdajnička dela. U praksi, ova debata je svoj kraj mogla samo da vidi okončanjem rata, što Odel u poslednjim stihovima pesme i zamišlja (Wells 107).

Po završetku revolucionarnog rata, kao pripadnik strane koja je u ratu pomagala Britance, Odel je kao i mnogi drugi lojalisti morao da ode sa prostora kolonija. Kao zahvalnost za sve ono čime je pomagao i jačao lojalističku ideologiju, Odel je dobio posao sekretara provincije Novi Brunsvik, koja je sve do 1784. godine bila deo Nove Škotske. Narednih godina Odel je radio na razvoju Brunsvika, bavio se administrativnim

poslovima, dodelom zemljišnih poseda i osnivanjem koledža, koji je kasnije, 1859. godine, postao Univerzitet u Novom Brunsviku (Edelberg 1987, 149-162).

Zbog svojih simpatija prema lojalistima i političkih stavova, Odel se tokom života selio od Burlingтона, gde je živeo sa porodicom, ženom i četvoro dece, do Engleske i Londona, gde je morao da provede tri godine kako bi postao sveštenik anglikanske crkve. Onda je, pod optužbom za izdaju i iz straha za sopstveni život, pobjegao u Njujork, gde se na strani lojalista borio u ratu, da bi se po njegovom završetku konačno smirio u Brunsviku, u Kanadi. Iako je našao mir u toj novoformiranoj provinciji i mogao početi ponovo da piše, te tako prekinuti period tišine dug osamnaest godina, on je smatrao da se u Brunsviku ne dešava ništa toliko važno što bi ga na to nateralo (Traister 472).

Odel je radio kao sekretar provincije sve do 1812. godine. Po izbijanju rata te iste godine, Odel ponovo počinje da piše satire, nakon osamnaest godina pauze, i uprkos poodmakloj starosti. Pored pesama obojenih tom tematikom, pesme koje je pisao tokom poslednjih godina života odisale su takođe ličnim preispitivanjem i jednostavnošću. Ovakva različitost poetskog stila samo govori o tome da je iskustvom dugim šezdeset godina uspeo da kontroliše svoj jezički izraz. Tako je poslednjih šest godina njegovog života bilo posebno ispunjeno, iako je povremeno bilo trzavica zbog bolesti. I dalje je bio zainteresovan za ljude, razvoj društva i kulturu, pa je čak u tim godinama odlučio i da počne da uči hebrejski (Anderson xvi).

Tokom čitavog života, pored sveštениčkih i političkih obaveza, Odel je uvek nalazio vreme da piše. Iako je u današnje vreme poznat isključivo kao satiričar, koji se borio za ciljeve lojalista i objavljivao u dnevnoj štampi, njegova književna vrednost prevazilazi te satire. Malo toga u njegovim delima prerevolucionarnog perioda moglo je nagovestiti snagu njegovog jezičkog izraza i stila, koju je pokazao tokom Američkog revolucionarnog rata. Iako su na gotovo sve pisce, koji su pisali i objavljivali tokom revolucionarnog perioda, veliki uticaj izvršili Poup i Draiden, smatra se da je Odel, snagom svojih napada, postao pesnik i satiričar koji je čak nadmašio svoje učitelje. Zbog činjenice da je brojna dela objavljivao anonimno ili koristeći pseudonime, podaci o njegovom književnom opusu nisu potpuni. Bez obzira na to, analiza postojećih dela značajno doprinosi razumevanju vremena, kulturno-istorijskih prilika i iskustva lojalista u Američkom revolucionarnom ratu.

Literatura:

Anderson, Joan. *Collection of Poems of Jonathan Odell with a Biographical and Critical Introduction*. MA Thesis. University of British Columbia, 1961.

- Bailyn, Bernard. *Ideological Origins of the American Revolution*. Cambridge: Harvard UP, 1967. Print.
- Blakemore, Steven. *Literature, Intertextuality and the American Revolution: From Common Sense to "Rip Van Winkle"*. Madison: Farleigh Dickinson UP, 2012. Print.
- Cafferty, Pastora S. *Loyalist Rhapsodies: The Poetry of Stansbury and Odell*, PhD Thesis. George Washington University. 1971. Print.
- Calhoun, Barnes, et al. *Tory Insurgents: The Loyalist Perception and Other Essays*. South Carolina: U of South Carolina P. 2010. Print.
- Edelberg, Cynthia D. "The Shaping of a Political Poet: Five Newfound Verses by Jonathan Odell." *Early American Literature* 18 (1983): 45-70. Print.
- Edelberg, Cynthia D. *Jonathan Odell, Loyalist Poet of the American Revolution*. Durham: Duke UP. 1987. Print.
- Emerson, Everett. *American Literature, 1764-1789: Revolutionary Years*. Wisconsin: U of Wisconsin P. 1977. Print.
- Felbabov, Vladislava. "Novi istorizam." *Dometi* 29 (2002): 7-42. Print.
- Gerlach, Larry. R. *Prologue to Independence: New Jersey in the Coming of the American Revolution*. New Brunswick: Rutgers UP. 1976. Print.
- Gould, Philip. *Writing the Rebellion: Loyalists and the Literature of Politics in British America*. Oxford: Oxford UP. 2013. Print.
- Greenblatt, Stephen. "The Forms of Power and the Power of Forms in the Renaissance." *Genre* 15 (1982): 3-6. Print.
- Janjatović, Violeta. Društveno angažirana poezija: Philip Freneau i američki rat za nezavisnost. *Književna smotra*, 196(2) (2020): 55–70.
- Middlecauf, Robert. *The Glorious Cause: The American Revolution, 1763-1789*. New York: Oxford UP. 1982. Print.
- Pehter, Edvard. "Novi istorizam i njegova nezadovoljstva: politizacija renesansne drame." *Dometi* 29 (2002): 108-111. Print.
- Pickering, James H. *The World Turned Upside Down: Prose and Poetry of the American Revolution*. Washington: Kennikat P. 1975. Print.
- Potter, Janice. *The Liberty We Seek: Loyalist Ideology in Colonial New York and Massachusetts*. Cambridge: Harvard UP. 1983. Print.
- Rendall, Willard S. *A Little Revenge: Benjamin Franklin and His Son*. Boston: Little, Brown. 1984. Print.
- Traister, Bryce. "Criminal Correspondence: Loyalism, Espionage and Crèvecoeur." *American Literature* 37.3 (2002): 469-496. Print.
- Wells, Collin. *Poetry Wars: Verse and Politics in the American Revolution and Early Republic*. Philadelphia: U of Pennsylvania P. 2018. Print.
- Willard, Carla. "Wheatley's Turns of Praise: Heroic Entrapment and the Paradox of Revolution." *American Literature* 67.2 (1995): 233-256.
- Ward, Christopher. *The War of the Revolution*. New York: Macmillan. 1952. Print.

JONATHAN ODELL: THE LOYALIST PERSPECTIVE ON THE AMERICAN REVOLUTIONARY WAR

Thanks to the theoretical framework of New Historicism, which views texts as embedded within the broader cultural context, the American literary canon has experienced significant expansion in recent decades. This expansion encompasses not only the inclusion of well-known works by established American authors but also previously overlooked or marginalized texts. Such diversification has sparked a renewed scholarly interest in numerous unjustly neglected and forgotten works. Given the lack of a clearly defined theoretical foundation in its nascent stages, New Historicism frequently sought validation from critical paradigms of other methodologies. This interdisciplinary approach is underscored by the insights gleaned from studies such as Vladislava Felbabov's examination of the impact of women's and feminist movements on cultural criticism, as outlined in *New Historicism*. Felbabov elucidates how these movements injected significant intellectual and social energy into cultural critique, prompting a shift in focus from solely gender and sexuality to encompass broader themes of class, ethnicity, and political affiliation within discourse analysis (12). Moreover, Stephen Greenblatt, in his seminal work *The Forms of Power and the Power of Forms in the Renaissance*, contrasts New Historicism with traditional historicism, highlighting its acknowledgment of multiple centers of political power and their interplay (see Greenblatt). This theoretical stance finds resonance in the context of the American revolutionary period, where competing political ideologies shaped historical narratives and cultural discourse.

During the formative years of the new republic, official histories tended to lionize the patriots and the Whig movement, extolling the contributions of numerous writers, pamphleteers, poets, playwrights, and satirists who actively championed the cause of independence and played pivotal roles in shaping the political landscape. Conversely, scant attention was afforded to the loyalists or Tories, save for cursory mentions of their existence. Despite their significant numbers and the undeniable courage and intellect of their adherents, loyalists were marginalized in historical narratives, seemingly relegated to obscurity following the war's conclusion. However, archival evidence and historical records attest to the continued presence and influence of the loyalist movement. A comprehensive examination of loyalist perspectives offers a more nuanced understanding of the socio-political dynamics of the era, enriching our comprehension of the broader historical context and facilitating a more holistic reconstruction of historical circumstances.

One of the poets who commanded a substantial readership during the Revolutionary War era, yet subsequently faded into relative obscurity, was Jonathan Odell. Born in 1737 into a family integral to the establishment of the Massachusetts Bay Colony, Odell's early life was marked by academic pursuits. He graduated from Princeton in 1754, briefly exploring a career in teaching before redirecting his focus to medical studies at Princeton, culminating in his graduation in 1757 (Edelberg 1983, 45). Embarking on a brief tenure as a

surgeon in the British army stationed in the West Indies, Odell's disillusionment with the medical profession, steeped as it was in archaic practices of herb collection and leech application, prompted him to seek alternative paths. In 1763, a pivotal juncture emerged in Odell's trajectory with the patronage of William Franklin, then serving as the royal governor of New Jersey. Recognizing Odell's potential, Franklin facilitated his transition to theological studies, envisioning his ascent to the esteemed position of an Anglican priest and potentially the first Anglican bishop on American soil (Rendall 193). Against the backdrop of the Anglican Church's burgeoning influence in the colonies, particularly in the southern regions, Odell embraced his new role with fervor. Collaborating with Anglican clergy in New York, New Jersey, and Pennsylvania, Odell immersed himself in a milieu of intellectual and ambitious individuals, poised to leave an indelible mark on the religious and cultural landscape of colonial America (Edelberg 1987, 3).

Amidst escalating unrest concerning the new colonial policy, Jonathan Odell embarked on a prolific venture of writing and publishing poems championing the cause of the Anglican Church. Swiftly, his name became synonymous with loyalist ideology. Nevertheless, it would be erroneous to attribute the genesis of this ideology solely to his 1774 poetic endeavors. Loyalist sentiments permeated the 1770s and early 1780s, with prescient warnings of impending anarchy materializing in the mid-1780s. Odell's poems during this epoch serve to corroborate these apprehensions (Potter 24). In his poem "A Certain Indian, in a Dream," penned in 1768, Odell unveiled his perspective on colonial events, notably the contentious Townshend Acts. Venturing to defend the Anglican Church amidst tumult, Odell delineated the strife fomented by Whigs, particularly concerning ecclesiastical matters. By elucidating the tensions inherent in colonial society, he underscored the apprehensions of Congregationalists regarding the advent of Anglican bishops in the colonies. The presence of Anglican clergy, with their established ties to Parliament and the monarch, assumed a menacing guise in colonial eyes, imperiling the religious and social liberties of the colonists. In this climate of uncertainty, Odell and fellow loyalists found their allegiance to the crown bolstered, prompting him to articulate his concerns and critiques through his poetic oeuvre (Bailyn 57).

With the convocation of the First Continental Congress, the landscape of colonial life underwent a profound transformation. Colonists found themselves compelled to take sides in the increasingly inevitable conflict, facing the stark choice of remaining loyal to the king or aligning with the rebels. For an Anglican priest, this decision ostensibly bore less weight, as allegiance to the crown was presumed unless explicitly disclaimed (Calhoun 5). Yet, Jonathan Odell's trajectory was fraught with uncertainty and complexity. Some of his peers, previously allied with Washington or sympathetic to Whig sentiments, encountered ostracism within their ecclesiastical circles, prompting several to hastily retreat to England following the outbreak of unrest. Those who remained recognized their precarious reliance on Great Britain's assistance and

the protective mantle of its military might. Nonetheless, Odell's verses poignantly depict the fragility and unpredictability of such support (Gould 7).

In early 1774, the looming civil war between loyalists and patriots intensified as loyalists faced growing injustice from colonial authorities and angry mobs. Odell initially hoped for British victories under General William Howe, but eventually realized missed opportunities would lead to defeat. He suspected Howe intentionally avoided action due to rebel threats to sever trade ties. Odell's belief in negotiating with patriots cost loyalists dearly (Edelberg 1987, 37).

Two years into the unrest, loyalists in Burlington, including Odell, faced mounting concerns over conflicts in the civil war and between colonies and Britain. Inspired by Governor Guy Carleton's success in expelling rebels from Quebec, Odell penned "The Tory Hunt," his first political poem in years (Cafferty 100-101). The poem underscored loyalists' reliance on British protection and expressed hope in Carleton's support. It mocked a failed expedition against loyalists, revealing Odell's dual intent: to criticize while acknowledging loyalists' capabilities. In "Song for a Fishing Party Near Burlington on the Delaware in 1776," Odell cautioned against individuals leading others to ruin for personal gain (Anderson 22). Meanwhile, as the Continental Congress gained power and loyalist resistance waned, Odell remained active. He commemorated King George's birthday with "Birth-day Ode" in 1776, praising British aid in past conflicts. The following year, "A Birthday Song" reiterated loyalty and predicted British triumph, aiming to reassure the king amid rebellion (Ibid., 23-25, 33-34).

Meanwhile, Governor William Franklin was arrested for advocating New Jersey's withdrawal from further collaboration with other colonies and independent peace negotiations with Great Britain. Congressional oversight extended to monitoring loyalist activities, including Odell's, restricting his movement. Odell pledged to confine himself to the east side of the Delaware River and refrain from venturing beyond an eight-mile radius from the courthouse in Burlington (Wells 69). Despite petitioning Congress for travel permission due to pastoral duties, Odell's request was denied. This led him to compose the poem "Tis Large Indeed – Tis Monstrous Large He Cried" in late October 1776 (Anderson 25-28). Through the character Jorick, Odell depicted the legitimacy of British law enforcement and the portrayal of loyalty to the king as a criminal offense by Congress. Jorick's dialogue highlighted the hindrance to Odell's clerical duties, the curtailment of his movement, and the breakdown of communication with rebels. Odell's intention in composing the poem was to address familial and societal divisions within his parish and the potential preclusion of loyalists' success.

The British secured significant victories, weakening the Continental Army's survival chances. Some Americans, including Declaration of Independence signatories, pledged allegiance to the King of Great Britain. Burlington, strategically positioned between the occupied Delaware and Philadelphia, became tense. In December 1776, deliberations occurred on the British army's plan to attack Philadelphia. With the Continental Congress relocating to Baltimore, loyalists in Philadelphia and Burlington were left

vulnerable (Pickering 2018). By February 1777, Washington issued an ultimatum to New Jersey residents, forcing them to choose allegiance. Odell, like many loyalists, faced a dilemma and sought refuge in New York, a key bastion.

Odell spent the subsequent seven years in New York, contributing to the war effort through his compositions of poetry, odes, ballads, and satires dedicated to the British general and his army. These works found publication in Rivington's *New York Gazette*, one of the few periodicals that championed loyalist ideology (Traister 472). Among his early compositions was the straightforwardly titled "Song" (Cafferty 111), released on April 23, 1777, in commemoration of St. George's Day, the patron saint of the British nation. In the initial two stanzas, Odell articulates a serene portrayal of the might and grandeur of the British army, almost presuming its universal recognition and requiring no further validation. Yet, a sharp contrast emerges in the concluding portion of the poem, marked by his impassioned summons to these very military forces to exact retribution. As General Howe's strategy for the occupation of Philadelphia began to take shape, loyalists in New York could once again entertain prospects of a favorable outcome. Odell subsequently enlisted in the British military forces and, in their company, embarked on a voyage bound for Philadelphia (Middlecauf 368).

When Howe's occupation of Philadelphia unfolded, New York loyalists saw hope as Odell joined British forces sailing towards Philadelphia (Middlecauf 368). However, General Howe's missed opportunity at Brandywine dashed expectations. Despite the Paoli massacre, Howe eventually occupied Philadelphia, boosting loyalist optimism. Odell, now military chaplain and editor in Philadelphia, discontent with Howe's policies, cautiously expressed his views through "An Answer to the Declaration of the General Congress" essays, some under the pseudonym "Britannicus" (Edelberg 1987, 73). With Clinton replacing Howe in May 1778, Odell migrated to New York to maintain his writing job. Though faced with a treason resolution in absentia, the case against Odell was dismissed in 1787.

Between 1778 and his service in New York on January 3, not much is recorded about Odell. However, he and Seabury continued publishing essays for Rivington's *Royal Gazette* throughout 1779. Odell's satirical poem "The Word of Congress" ridiculed the Continental Congress and its leaders, particularly targeting Thomas Paine (Anderson 35-45). In September 1779, "The Feu de Joie" celebrated British victories, urging colonists to reconsider their allegiance (Anderson 51-56). His subsequent satire "American times" (July 21, 1780) presented a scathing critique of revolutionary America, likening its leaders to Milton's fallen angels (Blakemore xv). Odell condemned the Congress for economic turmoil and characterized Washington as responsible for leading the people into war. He portrayed loyalists as defenders of truth against the forces of democracy. Odell concluded his poem, by expressing regret for succumbing to emotional turmoil but reaffirming his loyalty to Britain (Anderson 139-160). Like in his previous poems, the primary goal of this one was not to criticize the time in which he lived but to locate the present moment

within a specific literary-historical text (Wells 105-106). He was aware that poetry was different from other forms of political rhetoric because it had the power to control the emotions of the colonists. Poems often arose as a response to certain events, and poets used various forms to achieve their ideological goals. They often resorted to satire to undermine the influences of their opponents or to parody when they wanted to exaggerate or just mimic what they were doing (Janjatović 55).

In 1783, the Treaty of Paris formally concluded the Revolutionary War and acknowledged American sovereignty. For Odell and his fellow loyalists, this heralded the stark reality of inhabiting a nation they had opposed. With the British withdrawing their military forces and loyalist refugees seeking refuge in Canada and other British territories, Odell was compelled to deliberate his next course of action. As a gesture of gratitude for his advocacy and reinforcement of loyalist principles, Odell was appointed as the secretary of the province of New Brunswick, formerly part of Nova Scotia until 1784. In the ensuing years, Odell dedicated himself to the advancement of Brunswick, undertaking administrative duties, overseeing land grants, and facilitating the establishment of an institution of higher learning, later evolving into the University of New Brunswick in 1859 (Edelberg 1987, 149-162).

Driven by his allegiance to loyalist ideals and political convictions, Odell traversed various locales throughout his lifetime. Initially residing in Burlington with his family—a wife and four children—he later journeyed to England, spending three years in London to pursue ordination as a priest in the Anglican Church. Subsequently accused of treason and fearing for his safety, he sought refuge in New York, where he aligned with the loyalist cause during the conflict, ultimately finding solace in Brunswick, Canada, post-war. While he found a semblance of tranquility in this nascent province and resumed his literary pursuits after an eighteen-year hiatus, he lamented the perceived lack of significant events in Brunswick to inspire his creativity (Traister 472).

Odell served as the provincial secretary until 1812. Upon the outbreak of war in the same year, he resumed writing satires after an eighteen-year hiatus, despite his advanced age. Alongside poems imbued with this thematic focus, his later works also bore traces of personal introspection and simplicity. This breadth of poetic styles attests to his adeptness, honed over six decades of experience, in wielding linguistic expression. The final six years of his life were notably enriching, albeit occasionally overshadowed by bouts of illness. He maintained a keen interest in humanity, societal progress, and cultural pursuits, even undertaking the study of Hebrew in his twilight years (Anderson xvi).

Throughout his lifetime, amidst his clerical and political obligations, Odell consistently carved out time for writing. Though he is predominantly remembered as a satirist who championed loyalist causes and contributed to the periodicals of his time, his literary significance transcends mere satire. Scant traces in his pre-revolutionary works hint at the potency of his linguistic expression and stylistic prowess, both of which flourished during the American Revolutionary War. While many writers of the revolutionary era drew inspiration from figures like Pope and Dryden, Odell's forceful critiques

positioned him as a poet and satirist who rivaled—if not surpassed—his predecessors. The extent of his literary output remains obscured by the anonymity or pseudonymity under which many of his works were published, yet analysis of extant pieces significantly enriches our understanding of the era, its cultural milieu, and the experiences of loyalists during the American Revolutionary War.

Keywords: Jonathan Odell, The American Revolutionary War, loyalists, patriots, satire, loyalist perspective